

БОРИС АПРИЛОВ

\*

## ПОЛУНОЩНА ИСТОРИЯ

\*

Сценарий за куклено филмче.

Една от хубавите малки градинки в центъра на града. Тя е като зелено островче сред високите сгради, накичени с неони и блестящи витрини. Малка е градинката – две-три алейки, няколко пейки, няколко дървета и гладка, добре отгледана, зелена трева, върху която в действителност почива умореният от блясъка и движението поглед

Между бетона и асфалта, между автомобилите и афишите, сред грохота и шума на града, сред този зелен оазис, върху зелената тревичка – неподвижни, изваяни там за винаги, стоят една сърна и една сърничка. Сърната е извърнала глава към срещуположната на сърнето посока и сякаш се ослушва, докато сърнето пасе. Много изящество и грация е вложил неизвестният им създател-скулптор: двете обитателки на горския простор стоят върху тревата като живи, радват окото и напомнят на хората, че някъде съществува друг мир, друга красота и друг ритъм, представители на които са те.

Привечер. Никой не поглежда към сърната и нейната рожба. Всеки е зает със собствените си работи. Само едно дете е застанало пред тази скулптурна групичка, запленено от красотата ѝ. Опиянените му очи не се откъсват от сърненцето, което за него е едно миличко, приказно създание, една вълшебна забава.

Понякога, щом децата си харесат нещо, искат да си го имат завинаги. Така става и сега. Без да се огледа настрана, без да вземе каквито и да е предохранителни мерки, момченцето нагазва в тревата, вдига от нея сърненцето и тръгва към дома си.

Носи го по улицата и никой от заетите хора не обръща внимание на тази необикновена гледка. Гражданите в повечето случаи са отдадени на мислите си и нямат време да гледат деца, които носят сърнички.

Нощ. Късна нощ. Няма вече движение. Има само тишина и неонов светлини.

Сърната извърща глава към рожбата си и с трепет забелязва, че тя не е до нея. Безпокойство минава по тялото на майката. Тя навежда глава върху тревата и няма души неизвестните миризми, които трябва да ѝ открият част от загадката.

Сърната отново повдига глава, обръща я на всички посоки, оглежда всеки кът от градинката – от рожбата ѝ няма следа.

Тогаво сърната излиза от своя невидим, покрит с трева пиедестал и тръгва по следите, по миризмата на стъпките, които е оставило след себе си детето. Тя излиза от градинката, оглежда се още веднаж и със свойствената си грациозност, потегля по средата на уличния асфалт, между сградите. Тя души следите и върви натам, където я водят.

Самотният милиционер на кръстопътя се изненадва като я вижда, но бързо се окопитва и спира с движение на ръката си фучащата срещу животно кола. Сърната продължава пътя си.

По-нататък, срещу нея се задава пиян гражданин, който също като нея върви по средата на улицата. Той и сърната са застанали един срещу друг. Върху лицето на пияния се появява изненада. Продължават да стоят и да се

гледат: животното стои непоколебимо на мястото си и за нищо на света няма да се върне назад, както не би се върнала никоя майка на света. Пияният се изплашва от нейната непоколебимост и се оттегля настрана. Сърната продължава своя път в безлюдната нощ.

Тя върви по малки улички и влиза в други квартални градинки, където под сребърното сияние на луната, три мечета, слезли като нея от пиедестала си играят на прескачане. На друго място изваяните от гранит риби се плъзгат в басейнчето, за да се забавляват. На другата страна на басейнчето оживява каменна морска русалка, която прави грациозен скок във водата и започва да си играе с тях.

Където и да мине сърната, нейните побратими я поздравяват весело и я викат да се забавлява с тях, защото сега е времето когато оживява металът и камъкът, но тя им отказва, души земята и продължава по своя неизвестен маршрут.

Между високите жилищни кооперации се е сврял чуден зелен двор с дървета и живописна старинна ограда. В този двор, между исполините-сгради, се гуши едноетажна къща. На външната врата е поставена солидна стара табела:

**професор-медик Е. КОЛЕВ**  
**специалист по вътр. Болести**

Пред тази тежа желязна врата с чудновато извити желязни пръчки я водят следите. През нея минават те. Тук спира сърната.

Тя се оглежда и тъй като вратата е повредена и стои отворена открай време, майката която търси рожбата си, влиза през нея и се озовава в дворчето. Тя минава през него, изкачва двете каменни стъпала и застава пред вратата на къщата, безсилна, да направи нещо повече.

Тук следите изчезват.

Сърната започва да обикаля къщата. Всичко е обляно от меката прозрачно синя светлина на луната, която се прецежда през короните на дърветата и блести в прозорците. Нещо непоколебимо подсказва на майката, че сърненцето е тук. Но къде? Прозорците са ниски. Като повдигне повечко главата си, тя може да погледне през тях. Така и прави.

Ето ти изненада!

В една от стаите свети нощна лампа. Вижда се цялата вътрешност.

На креватчето е легнало момченцето. Спи. Спи, прегърнало сърничката. Сърничката е подгънала краченца и е положила главичката си върху възглавницата, до неговата.

Зарадвана, майката слага предните си копитца върху перваза на прозореца и започва да души стъклото. То е тънко, но все пак е една жестока преграда между нея и рожбата ѝ.

Сърната отново слиза на земята, прави кръг около къщата и отново слага копитца на перваза. Нищо не може да направи, освен да почука с копитце върху стъклото.

Върху леглото сърненцето трепва. То измъква главичката си от прегръдката на момченцето, рипва на пода и радостно се устремява към прозореца.

Сърната и сърненцето стоят муцунка срещу муцунка, между тях е само тънкия пласт от стъкло, но и това е достатъчно да ги раздели.

Майката отново тръгва около къщата и се спира пред входа ѝ. Изправя се не задните си крака и започва да души всяко кътче по вратата и около вратата, натиска с муцуна по нея, решена да я отвори.

Зъррррррр!

Сърната подскача уплашено назад, но силното ѝ майчино чувство я връща отново на това място. Тя е натиснала бутона на звънеца и цялата къща се е изпълнила с острия му тревожен звън.

Професорът, който спи до съпругата си, се събужда протяга ръка и пали настолната лампа. Същата ръка се плъзва върху нощната масичка и търси очилата. Пръстите му като лалугери шарят пред очилата, но преди да ги напипат, ги избутват зад масата.

Като не може да намери очилата си, професорът все пак става и с невъоръжени очи тръгва несигурно към хола. Тъй като той е сънен и късоглед, тръгва към стаята на детенцето. Отваря вратата, вижда криво-ляво, че е сбъркал и се връща. Сега вече решително се насочва към външната врата и я отваря.

Сърната се вмъква в хола. Той ѝ сочи кабинета си, настанява я върху леглото за преглед и по професионален навик, при това без очила, при това и разсеян, тъй като е професор, започва да я преслушва с уреда си.

След това сядна на стола с гръб към сърната, измъква кочана с рецептите си от чекмеджето на писалищната маса и започва да пише рецепта.

Сърната слиза от леглото на пода, излиза от кабинета и в хола среща рожбата си. Сърната и сърненцето излизат през оставената от разсеяния професор отворена врата и тръгват по обратен път през града.

Градинката.

Градинският поливач си подсвирква весело и полива тревата. Той е в добро настроение и като си играе с водната струя, прави всевъзможни фигури. Най-после се обръща и към мястото, където зее празния пиедестал. Вижда, че сърната и сърненцето ги няма. Изпуска от изненада маркуча и хуква нанякъде.

В градинката, като вървят една след друга, влизат майката и нейната рожба. Те спокойно отиват на мястото си, застават на мястото си и като заемат постоянната си поза, се вкаменяват.

Задъхан от бягането, пристига поливачът. Той води със себе си един не по-малко задъхан от него милиционер. Бързо му сочи по посока на пиедестала, но замръзва на място от изненада.

Милиционерът, от своя страна, недоволен че са нарушили спокойствието му, сочи с ръка към животните, клати глава с укор и си отива, Поливачът грабва маркуча си и като повдига учудено рамене, започва да полива скулптурната групичка.

Водата пада върху бронзовите тела на сърните и те светлеят от първите проблясъци на изгрева.

Загърмява и движението около градинката. Градът започва своя нов ден.